

ואלו נדרים שהוא מפר, דברים שיש בהן ענוי נפש:
 אם ארחץ ואם לא ארחץ, אם אתקשט ואם לא אתקשט;
 רבי יוסי: אין אלו נדרי ענוי נפש, ואלו הן נדרי ענוי נפש:
 אמרה קונם פירות העולם עלי - יכול להפר,
 פירות מדינה זו עלי - יביא לה ממדינה אחרת,
 פירות חנווני זה עלי - אינו יכול להפר,
 ואם לא היתה פרנסתו אלא ממנו - יפר,

נדרי ענוי נפש הוא דמפר

שאינן בהן ענוי נפש אינו מפר, - והא תניא: בין איש לאשתו בין אב
 לבתו - מלמד, שהבעל מפר נדרים שבינו לבינה!
 אמרי: אלו ואלו מפר, מיהו ענוי נפש מפר לעולם, אבל אין בהן
 ענוי נפש כשהיא תחתיו היא הפרה וכשמגרשה חייל נדרה
 רק בדברים שבינו לבינה שאינן בהן ענוי נפש,
 אבל יש בהן ענוי נפש - לא חייל עליה נדרה.
 ודברים שאינן בהן ענוי נפש, כשמגרשה חייל
 וכריב"נ: דיפר, שמא יגרשנה ותהא אסורה לו;
 אלמא כשמגרשה ומפר לה מעיקרא - היא הפרה!

אמרי: בתרווייהו הוויא הפרה

אלא נדרי ענוי נפש - מפר בין לעצמו ובין לאחרים,
 אין בהן ענוי נפש - לעצמו מפר, ולא לאחרים
 וה"ק: אלו נדרים שמפר לעצמו ולאחרים, - שיש בהן ענוי נפש.

אם ארחץ.

א. באמרה קונם הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחץ, לכך מיפר פ.

[דאי תרחץ אסרה, ואי לא, ניוול הוא]

ורבי יוסי ס"ל: אפשר דלא רחצה, ולניוול לא חיישינן.

ויקשה: דא"ה ליתני רבי יוסי דתנאי זה אין בו ענוי נפש

ב. אלא דאמרה הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחץ היום,

ורבי יוסי סבר: ניוול דיום אחד אין שמו ניוול.

פ. שנית אם ארחץ, ועדיין יקשה לבאר 'אם לא ארחץ'

א. לא שאמרה אם לא ארחץ היום תאסר עלי הנאת רחיצה לעולם
 - דל"ל הפרה, שתרחץ היום!

ב. ולא כ"י: דאם לא ארחץ במי משרה תאסר עלי הנאת רחיצה לעולם
 - דיקשה דשנינו כן אם לא אתקשט, אם לא אתקשט בנפט, לכלוך הוא!

ג. אלא כ"י: דאמרה הנאת רחיצה לעולם עלי אם ארחץ היום
 ושבועה שלא ארחץ,

הנאת קישוט עלי לעולם אם אתקשט היום ושבועה שלא אתקשט.
 א. ותני: אלו נדרים ושבועות.

ב. שבועות היינו נדרים, והנך: כנדרי רשעים נדר בניזיר ובקרובן ובשבועה.
 לרבנן: דיש ברחיצה עינוי נפש אי לא רחצה,

הך דאף שאסור בכלל, אין ענוש כרת אלא באוכל ושותה
 ועושה מלאכה בלבד; ולא מחייבי כרת ארחיצה ביוה"כ

- רבא: מענינא דקרא, ביוה"כ דתעט את נפשותיכם, שיודע עינוי עכשיו
 גבי נדרים ד'לענות נפש', דבר שיביא לידי עינוי, וכה"ג כאן

ורמי דרבי יוסי אדר' יוסי: מעיין של בני העיר,

חייהן וחיי אתרים חייהן קודמין לחיי אתרים,

בהמתם ובהמת אתרים בהמתם קודמת לבהמת אתרים,

כביסתן וכביסת אתרים כביסתן קודמת לכביסת אתרים,

חיי אתרים וכביסתן - חיי אתרים קודמין לכביסתן,

רבי יוסי: כביסתן קודמת לחיי אתרים;

כביסה, ר"י: יש בה צער, כ"ש כל הגוף, כביסה אלימא לר' יוסי,

כשמואל: עפורית הראש מביאה לעורון, פא.

עפורית הבגד מביאה לידי שגעון [קשה מכולן]

עפורית הגוף מביאה לידי שחין ופצעים.

שלחו מתם: א. הזהרו בכביסה ורחיצה, ב. הזהרו ללמוד בחבורה,

ג. הזהרו בבני עניים שמהן תצא תורה, 'זלמים מדליו,

ומפני מה אין מצויין ת"ח לצאת ת"ח מבניהן?
 א. רב יוסף: שלא יאמרו תורה ירושה היא להם.
 ב. רשב"ד: כדי שלא יתגדרו על הצבור.
 ג. מר זוטרא: מפני שהן מתגברין על הצבור.
 ד. רב אשי: משום דקרו לאינשי חמרי.
 ה. רבינא: שאין מברכין בתורה תחלה,
 כרב: מי האיש החכם ויבן את זאת דבר זה נשאל לחכמים
 ולנביאים ולא פירשוהו, עד שפירשו הקב"ה בעצמו, ד'ויאמר
 ה' על עזבם את תורתו, היינו לא שמעו בקולי היינו לא הלכו בה'
 - רב: שלא בירכו בתורה תחלה.
 • אביי לא בא לישבת ר' יוסי ג' ימים מצאו ובריי, שאלו מפני
 מה לא הגיע אל שאיני מבין טעם דבריו, כגון זה שאמר
 שכביסתן קודמין לחיי אחרים, מנלן? א"ל: ד'מגשרים יחו
 לברמתם, חיתם לאו חיה דהא בכלל בהמה היא, ולא חיים
 ממש דפשיטא, אלא מעיין לכביסה, דיש צער מלכלוך זה.

א"ר יוסי: אין אלו נדרי עינוי נפש.

איבעיא להו: לר' יוסי, מהו שיפר משום דברים שבינו לבינה?
 ת"ש א"ר יוסי: אין אלו נדרי עינוי נפש; אבל דברים שבינו לבינה הויין.
 ודחי: דלדידי אף דברים שבינו לבינה לא הויין, לדידכו שאלו
 נדרי עינוי נפש, תודו לי שאין אלו נדרי עינוי נפש!
 • מאי? ראב"א: מפר;

ר"ה: אין מפר, שלא מצינו שועל שמת בעפר פיר [אין
 אדם ניזוק במקום הרגיל בן]

פב: ת"כ דראב"א: דברים שיש בהן עינוי נפש

- מפר בין בינו לבינה בין בינה לבין אחרים,
 שאין בהן עינוי נפש - בינו לבינה מפר,
 בינה לבין אחרים אינו מפר;
 • כיצד? אמרה קונם פירות עלי - ה"ז יפר, קונם שאיני עושה
 לפי אבא, לפי אחיך, לפי אביך, לפי אחי, ושלא אתן תבן
 לפני בהמתך ומים לפני בקרך - אין יכול להפר, שלא אכחול
 שלא אפקוס ושלא אשמש מטתי - יפר משום דברים שבינו
 לבינה, שלא אציע לך מטתך ושלא אמזוג לך את הכוס ושלא
 ארחץ לך פניך ידיך ורגליך - אין צריך להפר,
 ר"ג: יפר, דלא יחל דברו. ב. מכאן לחכם שאין מתיר נדרי עצמו.
 מאן שמעי דאמר: שלא אכחול ושלא אפקוס דברים שבינו לבינה הויין?
 - ר' יוסי, ותני דמפר משום דברים שבינו לבינה.
 אמר מר: ושלא אשמש מטתי - יפר משום דברים שבינו לבינה.
 לא שאמרה הנאת תשמישי עליך, דל"ל הפרה? הא משועבדת לו!
 אלא באומרת הנאת תשמישך עלי, וכו"כ: דכופה ומשמשותו,
 הנאת תשמישך עלי יפר, שאין מאכילין את האדם דבר האסור לו.
 וכהך דתנא: לא יחל דברו א. דברים המותרים ואחרים נהגו בהן
 איסור אי אתה רשאי לנהוג בהם היתר כדי לבטלן,
 ב. מכאן לת"ח שאין מפר נדרי עצמו, וכו"ג

בעא רבא מר"נ: תשמיש המטה לרבנן,

עינוי נפש הוא או דברים שבינו לבינה?
 א"ל תניתוה: ונטולה אני מן היהודים יפר חלקו ומשמשותו ותהא
 נטולה מן היהודים, ואי נדר עינוי נפש הוא, אמאי תהא
 נטולה מן היהודים? ש"מ: דברים שבינו לבינה הויין!

פב. לרבנן תבעי משום דנטולה אני מן היהודים ר' יוסי תני לה, דאר"ה:

כל הפרק רבי יוסי היא; כיון דתני, ר' יוסי אומר: אין אלו נדרי עינוי
 נפש, ל"ל למיתנא דלרבי יוסי: יפר, ש"מ מכאן ואילך רבי יוסי היא.
 מלוי: כל נדריים בעל מפר לאשתו, חוץ מהנאתי על פלוני שלא מפר
 א. ודתנן: פירות מדינה זו עלי יביא לה ממדינה אחרת!
 - אמר רב יוסף: דאמרה שתביא.
 ב. ת"ש: פירות חנוני זה עלי אין יכול להפר! ה"נ שאמרה שתביא.

והך דלא היתה פרנסתו אלא ממנו – הר"ז יפר ;
ואי שאמרה שתביא אתה, אמאי יפר ? אלא מדסיפא דלא
מייתי בעל, משמע רישא שהביאה.

אלא רישא אין יכול להפר, והיא הביאה ומתני' ר' יוסי שכל הפרק ר' יוסי
הך דאין יכול להפר משום עינוי נפש אבל מפר דברים שבינו לבניה.

ריא"ש: נדרה משתי ככרות, באחת מתענה ובאחת אין מתענה **פב:**
מתוך שהוא מפר למתענה - מפר לשאינו מתענה.

ר"א מרי"ו: מפר למתענה, ואין מפר לשאין מתענה.

וא"ד בעא ר"א מרי"ו וכך פשט לו

איתיביה: האשה שנדרה בנזיר, והיתה שותה יין ומטמאה למתים

- הר"ז סופגת את הארבעים

הפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה, והיתה שותה **פג:**

יין ומיטמאה למתים - אינה סופגת את הארבעים ;

ואי אמרת מפר למתענה ואין מפר לשאין מתענה,

שמא מיין דיש לה צער הפר לה ומחרצן זוג לא,

ותספוג הארבעים !

- אמר רב יוסף: אין נזירות לחצאין. ואין קרבן לחצאין

והך דהאשה שנדרה בנזיר והפרישה בהמתה, ואח"כ הפר לה בעלה

- מביאה חטאת העוף ואין מביאה עולת העוף,

- אין קרבן לחצי נזירות, וחטאת העוף רק על הספק.

איתיביה: האשה שנדרה בנזיר ונטמאת, ואח"כ הפר לה בעלה

- מביאה חטאת העוף ואין מביאה עולת העוף ;

ואי אין מפר לשאין מתענה, שמא רק מיין דיש לה

צער הפר לה ולא מטומאת מת שאין לה צער.

ודחינו: - טומאת מת גם יש לה צער דוחי יתן אל לכו **פג:**

וכר"מ: המספיד יספידוהו, הבוכה יבכו על לכתו, והקובר יקברוהו

קונם שאני נהנה לבריות

- אינו יכול להפר, ויכולה היא ליהנות בלקט שכחה ופאה.

קונם כהנים ליום נהנים לי

- ימלו על כרחו, כהנים אלו ולוים אלו נהנים לי - ימלו אחרים.

משמע שיכולה להיות ניוזנת ממנו מכלל שבעל לאו בכלל בריות
אימא סיפא: יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה, אבל מדבעל לא

אכלה, אלמא בעל בכלל בריות הוא !

א. עולא: לעולם לאו בכלל בריות הוא,

ועוד אין יכול להפר, מפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה.

ב. רבא: לעולם בעל בכלל בריות הוא, ומה טעם שאין יכול

להפר ? מפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה.

ג. ר"ג: לעולם בעל לאו בכלל בריות הוא,

וה"ק: נתגרשה, יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה.

איתיביה רבא לר"ג: ובעל לאו בכלל בריות הוא ? והתנן: נטולה אני **פד:**

מן היהודים יפר חלקו ותהא משמשו, ותהא נטולה מן היהודים ;

ואי בעל לאו בכלל בריות הוא, נדרי עינוי נפש הן, ויפר לה !

אלא לעולם שאני כאן דמוכח שעל היתר אסרה נפשה.

• יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה, ולא קתני ובמעשר עני,

והתניא בכרייתא: ובמעשר עני !

אמר רב יוסף, ל"ק: הא רבי אליעזר, הא רבנן ;

דתנן לר"א: אין אדם צריך לקרות שם על מעשר עני של דמאי,

וחכ"א: קורא שם ואין צריך להפריש.

ולמ"ד ספקו טובל, יש לו טובת הנאה, ולא מהניא **פד:**

ולמ"ד אינו קורא שם ספקו אינו טובל, ואין לו טובת הנאה, ושרי ליהנות !

א. אביי: לכ"ע - ספקו טובל, ולר"א: לא נחשדו עמי הארץ על

מעשר עני, כיון דאילו מפקיר נכסיו ויהא עני ויזכה אין לו הפסד ;

ולרבנן: אין אדם מפקיר נכסיו שמפחד שיזכה בהם אדם אחר,

לכך נחשדו.

ב. רבא: במע"ע המתחלק בתוך הבית, דוחטת ללוי לטו, אסור לו ליהנות במע"ע המתחלק בתוך הגרנות, דוחטת בשעריך, מותר לו ליהנות.

כהנים ולוים נהנין לי - יטלו כו'. אלמא טובת הנאה אינה ממון, אימא סיפא: כהנים אלו ולוים אלו נהנין לי יטלו אחרים, אבל להני לא, אלמא טובת הנאה ממון!
 אר"הו: הא רבי, והא ריב"י;

• דתניא: הגונב טבלו של חברו ואכלו לרבי: משלם דמי טבלו, ריב"י: משלם רק דמי חולין שבו.

וכזה חלקו- דלרבי טובת הנאה ממון, וריב"י טובת הנאה אינה ממון פ"ה. לא דכו"ע - טובת הנאה אינה ממון, וחלקו במתנות שלא הורמו.

ואי טובת הנאה אינה ממון, מה לי הורמו מה לי לא הורמו!
 א. אלא טעם דרבי: קנסו רבנן לגנב שלא יגנוב,

ולריב"י: קנסו רבנן לבעה"ב שלא ישהה לטבל.

ב. רבא: שאני תרומה, ויטלו בע"כ, משום דראויה רק לכהנים, וכיון שיבוא לאסור עליהם - שויה עפר בעלמא.

קונם שאיני עושה על פי אבא, ועל פי אביך, ועל פי אחי, ועל פי אחיך - אינו יכול להפר, שאיני עושה על פיך - א"צ להפר;
 ר"ע: יפר, שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לו;
 ר' יוחנן בן נורי: יפר, שמא יגרשנה ותהי אסורה עליו.

שמואל: הלכה כרבי יוחנן בן נורי. משמע דס"ל דאדם מקדיש דשלב"ל. ורמינהי: המקדיש מעש"י אשתו- לר"מ: הקדש רי"ו הסנדלר: חולין. פ"ה: ואמר שמואל: הלכה כרי"ו הסנדלר אלמא, אין אדם מקדיש דשלב"ל.

ואין לומר: דהלכה כריוב"נ להעדפה.

דא"כ: שיאמר הלכה כריב"נ בהעדפה, א"נ הלכה כת"ק, או כר"ע. א. רב יוסף: שאני קונמות, הואיל ואדם אוסר פירות חברו עליו, אוסר גם דבר שלא בא לעולם עליו.

א"ל אביי: בשלמא אדם אוסר פירות חברו עליו, שהרי אוסר פירותיו על חברו, אלא יאסור דשלב"ל על חברו, שהרי אין אדם אוסר פירות חברו על חברו?

ב. אלא אר"ה בדרי"ה: באומרת יקדשו ידי לעושיהן נכשיגרשה- דאינה משועבדת], דהידיים הא ישנם בעולם.

ומהניא כר"א: דמה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדיש, מי לא קדשה?

ג. מתקיף ר' ירמיה: מי דמי? שדה זו שאני מוכר לך השתא בידו היא, אשה בידה להקדיש מעשה ידיה?

הא לא דמי אלא לאומר לחבירו שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדיש, מי קדשה?

ד. מתקיף ר"פ: מי דמי? גבי מכר השדה כעת אינו ברשותו, משא"כ באשה מעש"י רק משועבדים.

הא לא דמי אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדיש, מי לא קדשה?

ה. מתקיף רשבד"א: מי דמי? שדה בידו לפדותו, אשה בידה להתגרש? הא לא דמי אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר

שנים לכשאפדנה ממך תקדיש, מי לא קדשה?
 ו. מתקיף רב אשי: מי דמי? שם קיץ, אשה מי יש לה קיצותא?

פ"ה: אלא: שאני קונמות, דכקדושת הגוף דמי, וכדרבא: הקדש, חמץ, ושחרור - מפקיעין מידי שעבוד. ותני הכי: ועוד, שמא יגרשנה.

נדרה אשתו וסבור שנדרה בתו, נדרה בתו וסבור שנדרה אשתו, נדרה בנוזיר וסבור שנדרה בקרבן, נדרה בקרבן וסבור שנדרה בנוזיר, נדרה מתאנים וסבור שנדרה מן הענבים, נדרה מן הענבים וסבור שנדרה מן התאנים

- הרי זה יחזור ויפר.

למימרא: ד'ניא אותה' דוקא הוא, ואף דלגבי קרעים דעל שאול ועל יהונתן בנו. ותניא אמרו לו מת אביו וקרע אח"כ נמצא בנו יצא ידי קריעה. -הא בסתם, והא במפרש והתניא: אמרו לו מת אביו וקרע, ואח"כ נמצא בנו - לא יצא ידי קריעה, פ"ז. אמרו לו מת לו מת, וכסבור אביו הוא וקרע, ואח"כ נמצא בנו - יצא ידי קריעה.

רב אשי: הא דיצא ידי קריעה - שנמצא בנו בתוך כדי דיבור, הא דלא יצא ידי קריעה - אחר כדי דיבור. והתניא: מי שיש לו חולה בתוך ביתו ונתעלף, וכמדומה שמת וקרע, ואח"כ מת - לא יצא ידי קריעה; -מבר קפרא: רק שמת לאחר כ"ד, אבל בתוך כ"ד - כדבור דמי.

והילכתא: תוך כדי דבור כדבור דמי, חוץ ממגדף, ועובד ע"ז, ומקדש, ומגרש.

אמרה קונם תאנים וענבים אלו שאני טועמת, קיים לתאנים - כולו קיים, הפר לתאנים - אינו מופר עד שיפר אף לענבים. אמרה קונם תאנה שאני טועמת וענבה שאני טועמת - הרי אלו שני נדריים.

מתני' כרי"ש דתניא: אישה יקימנו ואישה יפרנו - אמרה קונם תאנים וענבים אלו שאני טועמת, קיים לתאנים - כולו קיים, רבי ישמעאל: הפר לתאנים - אינו מופר עד שיפר אף לענבים; פ"ז: ר"ע: אישה יקימנו ואישה יפרנו, מה יקימנו ממנו, אף יפרנו ממנו. ורי"ש: מי כתיב יפר ממנו? ור"ע: מקיש הפרה להקמה, דממנו. מרי"ז: זו דברי רבי ישמעאל ור"ע, אבל חכ"א: מקיש הקמה מה שקיים קיים כהפרה דמה שהפר הפר.

אמרה קונם תאנה.

אמר רבא: מתני' ר"ש היא, דעד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד.

יודע אני שיש נדריים אבל איני יודע שיש מפירין - יפר;
יודע אני שיש מפירין אבל איני יודע שזה נדר
לד"מ: לא יפר, וחכ"א: יפר.

ורמינהו: 'בלא ראות' לר"י: פרט לסומא, ולר"מ: לרבות את הסומא. רבא: כאן מעניניה דקרא וכאן מעניניה דקרא, ר"י: גבי רוצח 'ואשר יבא את רעהו ביער', כל דבר מיעל ליער, גם סומא, ואי 'בלא ראות' לרבות את הסומא, מיער' נפק"ל אלא ש"מ פרט לסומא. לר"מ: בבלי דעת- כל דבר מידע, וסומא לאו בר מידע הוא, ואי בלא ראות - פרט לסומא, מבלי דעת נפק"ל אלא ש"מ: לרבות את הסומא.

המדיר הנאה מחתנו והוא רוצה לתת לבתו מעות, אומר לה: הרי המעות האלו נתונין לך כמתנת, ובלבד שלא יהא לבעליך רשות בהן - אלא מה שאת נושאת ונותנת בפך.

רב: דווקא דאמ"ל מה שאת נושאת ונותנת בפך, אבל אמר מה שתרצי עשי - קנאם בעל; ושמואל: אפילו אמר מה שתרצי עשי - לא קנאם בעל. מתקיף ר"ז: כמאן הך שמעתתא דרב - כר"מ דיד אשה כיד בעלה. והך: דכיצד משתתפין במבוי? מניח החבית ואומר הרי זה לכל פ"ח: בני מבוי, ומזכה להן על ידי עבדו ושפחתו העברים, ועל ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי אשתו; ואי קנאם בעלה עירוב לא יצא מרשות הבעל. רבא: אף דלר"מ: יד אשה כיד בעלה, מודה ר"מ: לענין שיתוף,

דכיון דלזכות לאחרים הוא, מיד בעלה זכיא.
 הקשה רבינא לר"א: אלו שזכין להן: ע"י בנו ובתו הגדולים, ועבדו
 ושפחתו העברים, ואלו שאין זכין להן: ע"י בנו ובתו
 הקטנים, ועבדו ושפחתו הכנענים, ואשתו!
 - אלא ר"א: מתני' בשיש לה חצר באותו מבוי עסקינן,
 דמגו דזכיא לנפשה זכיא לאחריני.

ונדר אלמנה וגרושה יקום עליה. כיצד?
 אמרה הריני נזירה לאחר ל' יום, אף שנשאת בתוך ל' יום
 - אינו יכול להפר;

פ.ט. נדרה והיא ברשות הבעל - מפר לה, כיצד?
 אמרה הריני נזירה לאחר ל', אף שנתאלמנה או נתגרשה
 בתוך ל' - הר"ז מופר.
 נדרה בו ביום, ונתגרשה בו ביום, החזירה בו ביום
 - אינו יכול להפר.
 זה הכלל: כל שיצאה לרשות עצמה שעה אחת - אינו יכול להפר.

תניא: אלמנה וגרושה שאמרה הריני נזירה לכשאנשא ונשאת,
 לר"ש: יפר, ולר"ע: לא יפר, וסימנא ילל"י;
 אשת איש שאמרה הריני נזירה לכשאתגרש ונתגרשה,
 לר"ש: לא יפר, ולר"ע: יפר.

ר"ש: 'ונדר אלמנה וגרושה וכו', עד שיהא נדר בשעת אלמנות וגרושין.
 לר"ע: 'כל אשר אמרה על נפשה, עד שיהא איסורי נדר בשעת
 אלמנות וגרושין.
 ר"ח: מתני' ר"ע היא.

אביי: אף כרי"ש מתני' תליא נפשה ביומי, ברייתא תליא נפשה
 בנישואין, שלמו יומי ולא נתגרשה, שלמו יומי ולא מיתנסבא.
 זה הכלל דקתני גבי נערה המאורסה - לאיתויי הלך האב עם
 שלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל,
 בנערה המאורסה, דאביה ובעלה מפירין נדריה;
 זה הכלל דקתני גבי ואלו נדרים לאיתויי מסר האב לשלוחי
 הבעל או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל,
 שאין הבעל מיפר בקודמין.

תשע נערות נדריהן קיימין:

בוגרת והיא יתומה, נערה ובגרה והיא יתומה,
פ.ט: נערה שלא בגרה והיא יתומה, בוגרת ומת אביה, נערה בוגרת ומת אביה,
 נערה שלא בגרה ומת אביה, נערה שמת אביה ומשמת אביה בגרה,
 בוגרת ואביה קיים, נערה בוגרת ואביה קיים;
 ר' יהודה אומר: אף המשיא בתו הקמנה ונתאלמנה או נתגרשה,
 וחזרה אצלו עדיין היא נערה.

רב: זו דברי ר"י.

חכ"א: ג' נערות נדריהן קיימין: בוגרת, ויתומה, ויתומה בחיי האב.

קונם שאיני נהנה לאבא ולאביך אם עושה אני על פיך,
 שאיני נהנית לך אם עושה אני על פי אבא וע"פ אביך -
 הרי זה יפר.

תניא: שאיני נהנית לאבא ולאביך אם אני עושה לפיך,
 ר"י: לא יפר, וחכ"א: יפר.

נטולה אני מן היהודים אם משמשתך, ר"י: לא יפר, וחכ"א: יפר.
 • אותו שאסר הנאתו לעולם אי ישא אשה עד שאשנה הלכה,
 עלה ורץ ונתאמץ ולא הצליח לשנות. ובא ראב"ה והטעהו
 שלא יהא נאסר אח"כ ונשאו אשה, וטח פניו בטיט ובא לפני

רבא: החכם ינהג כן [להשיאו לפני שנשאל] אי לאו דראבר"ה אדם צ.
גדול הוא דס"ל דחלקו רבנן ור"ג בהפרה, ה"ג חלקו בשאלה.
רב פפי: מחלוקת - בהפרה,
דלר"ג: אין הבעל מיפר אא"כ חל נדר, ד'חפרה הלכנה;
ולרבנן: בעל מיפר אף שלא חל נדר ד'מפר מחשבות ערומים'
אבל בשאלה- לכו"ע אין חכם מתיר כלום אא"כ חל נדר, ד'לא יחל דברו.
ואין להוכיח מקונם שאיני נהנה לפלוני ולמי שאשאל עליו
- נשאל על הראשון ואח"כ נשאל על השני;
דנשאל אף דלא חל נדר דהא לא ידע איזה ראשון ואיזה שני.
ואין לסייע מהך: דקונם שאיני נהנה לפלוני הריני נזיר לכשאשאל
עליו - נשאל על נדרו ואח"כ נשאל על נזרו;
ואי בנשאל אף שלא חל נדר, אי בעי על נדרו איתשיל
ברישא, אי בעי על נזרו איתשיל ברישא!
ודחי' דר' נתן היא דחלקו עליה חכמים גם בהתרה וגם בהפרה.
מר"פ: מחלוקת - בהפרה,
אבל בשאלה לכו"ע מפר אף שלא חל נדר, ד'לא יחל דברו-
שלא היה בזה מעשה.

והך: דקונם שאיני נהנה לפלוני ולמי שנשאל עליו - נשאל על צ:
הראשון ואח"כ נשאל על השני;
- אפשר הכוונה הנדר הראשון והנדר השני.
מיתבי: קונם שאיני נהנה והריני נזיר לכשאשאל עליו - נשאל על
נדרו ואח"כ נשאל על נזרו;
ואמאי? אי בעי ישאל על נדרו או על נזרו תחילה - תיובתא.

בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונוטלות כתובה:
האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינך, ונטולה אני מן היהודים.
חזרו לומר, שלא תהא אשה נחנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה,
האומרת טמאה אני לך - תביא ראיה לדבריה,
השמים ביני לבינך - יעשו דרך בקשה,
ונטולה אני מן היהודים - יפר לחלקו ותהא משמשתו, ותהא
נטולה מן היהודים.

איבעיא להו: אמרה לבעלה טמאה אני, מהו שתאכל בתרומה?
לר"ש: אוכלת, שלא תוציא לעז על בניה;
לרבא: אינה אוכלת, אפשר דאכלה חולין.
רבא: ומודה ר"ש שאם נתארמלה שאינה אוכלת, ואף
דבנתארמלה ונתגרשה, אמרי: עכשיו נאנסה.
ר"פ בדקנו רבא: אשת כהן שנאנסה, יש לה כתובה או לא?
כיון דאונס לגבי כהן כרצון לגבי ישראל - אין לה כתובה,
או יכולה לומר אני ראויה והוא שנסתחפה שדהו,
וענינו: דמתני' היא: דהאומרת טמאה אני לך יש לה כתובה.

והא אין מדובר באשת ישראל [דכרצון אין כתובה] ולא באונס צא.
דלא נאסרת, ובהכרח באשת כהן ובאונס.

איבעיא להו: אמרה לבעלה גרשתני, מהו?

ר"ה ת"ש: האומרת טמאה אני לך, דאפילו למשנה אחרונה דלא
נאמנת דווקא שם דמשקרת דידועת שבעלה לא יודע בה אבל
כאן בגרשתני שידוע בה נאמנת דחזקה אין אשה מעיזה פניה
בפני בעלה.

• א"ל רבא: אדרבה! אף למשנה ראשונה דנאמנת דלא רוצה
לבזות עצמה אבל פעמים דקשה לה כ"כ שמעיזה.
והך דהשמים ביני לבינך דמשנה ראשונה, תיובתא דרבא,
כאן דלית לה כיסופא וקתני דמהימנא!
קסבר רבא: שם כיון דלא סגי לה דלא אמרה אין יורה כחץ, אי
זה לא נכון לא היתה אומרת.
והך: דהשמים ביני לבינך דמשנה אחרונה, תקשי לר"ה,
והא כאן דידעה היא ובעלה ידע בה, וקתני דלא מהימנא!

לדה"מ: אמרה נהי דבביאה ידע, ביורה כחץ מי ידע, ומש"כ משקרת.
 • אותה שבכל יום דתשמיש רוחצת ידי בעלה לטהרה, וכשפעם אחת הביאה לו שאלה מדוע משנה ממנהגה, אמרה לו שתמיד נהגה כן ושמא אחד מן הנכרים מכרי אהלים הגיע אליה בלא שידעה

צ"א:

אר"נ: עיניה נתנה באחר, ואין לחשוש לדבריה.

• אותה אשה שהראתה פנים עצבות לבעלה שאלה מה ארע עכשיו? אמרה לו מעולם לא ציערתני בדרך ארץ כאתמול א"ל הא לא הייתי אצלך אמש, א"ל אם לא אתה, שמא אחד ממוכרי הנפט הוא שהיה כאן.

א"ל ר"נ: לא תשגיחו בה שוודאי עיניה נותנת באחר.

• אותו שנחבא הוא ואשה בבית ובא בעה"ב, פרץ הנואף למחיצת הוצא וברח.

רבא: האשה מותרת שאם היתה נוהגת איסור, היה מחביא עצמו.

• אותו נואף שעלה לגבי אשה ובא בעלה והלך הנואף וישב במסך השער, ובא בעה"ב לאכול מן שחלים שהיו מונחות שם שטעם מהם נחש, וא"ל אותו נואף: אל תאכל מזה שטעם מזה נחש.

אמר רבא: שאשתו מותרת דאם אכן היה עושה איסור נח"ל שיאכל וימות ד"כי נאפוודם בידיהן,

וקמ"ל דלא אמרי' דעשה איסור ומה שאמר כן דנ"ל שלא ימות בעל ויהא לו מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם'.

הדרן עלך ואלו נדרים וסליקא לה מסכת נדרים